

Horváth Ödön

Ölelj át!

Ott élek gyöngédséged közelében.
Az ablakok nyüzszítő roppanását
hallgatva csodáljuk egymás képmását
az egyre jobban feketülő éjben.

Nyomasztó emlékek nélkül szeretjük
jelenlétünket, itt, egymás karjában,
pedig körülöttünk már a halál van.
Ölelj át; ha sikerül, kinevetjük!

Szemébe nevetünk! Ő vicсорogva
veszi tudomásul, nekünk még nincs itt
az időnk, az egyre nagyobb tébolyba

nem fáradtunk bele, még szakadatlan
lángolunk. Szerelmünk minket megifjít;
egymást akarjuk minden pillanatban.

Zuhanás után

A felelőtlen hegymászó bravúr
ma megbosszulta magát. Lezuhantunk.
Egy szakadékba. A tábornok úr,
és jómagam. Mindketten szörnyethaltunk.

Emlékszem, az utolsó pillanatban,
amikor kitárt karokkal a föld
felé repültem, furcsa iszonyattal
éltem át: minden sejtem összetört

bennem mielőtt a csattanás történt
volna. Talán végső rettenetem
a visszafordíthatatlan haláltól

okoza, velem sikoltott a környék,
és boldogtalan kényszerképzetem
elém tárta, ami már nem volt távol.

Fentről lefelé

Feküdtem. Arcomon gyászmaszkkal.
Nytított keményfa koporsóban,
szépen felöltöztetve. Halkan
barokk zene szólt. A tartókban

füstölgő gyertyák lángja vibrált.
A körém rakott koszorúkból
áradó illatot beitták
magukba a falak, és újból

meglebbentek a sötét függöny
redői. Senki sem volt nálam.
Senki se zavart. Sajnálkozva

senki se zokogott; örömkönny
nyomát se láttam. Nyugodtsággal
tekinthettem fentről magamra.

Hiába hitték

Többé nem látták egymást. Fönn az égben
sem találkoztak. Mindhiába várták,
hogy egyikük mégiscsak előbukkan.
Mint bolygó lelkek abban a reményben

ringatóztak: közös vágyuk majd újra
összeköti őket. Buzgón számlálták
az órákat. Azt hitték, minden úgy van,
ahogy rég volt. Egymásba bolondulva

járhatnak kéz a kézben a part mentén,
a nyurga fiatal nyárfák alatti
virágos réten, a kanyargó ösvény

kitaposott zöldjén, ahol napfényben
fürdik a táj; az egész Duna-parti
árterület, s Tavasz van, földi Éden.

Az ugrás

Előbb-utóbb minden elévül.
A faliszőnyegen szeretkező pár
s a különböző színű dáliaák
ragyogása is feledésbe szédül.

Az ember özvegy lett, a háztetőn áll.
Ugrásra készen. Perspektíva nélkül
a sötétséget hívja segítségül,
de még elmond egy Ave Máriát.

Aztán repül. A karjait kitárja.
Boldog. Odaát átöleli párja,
a túrhetetlentől megszabadul.

Ott az ismeretlenben, fényözönben
keringőznek a derűt keltő zöldben;
egymásra támaszkodva – szótlantul.